

België - Belgique
P.B. - P.P.
3550 Heusden-zolder 1
BC 1419

DAKBHANGA

Primary School Project
Bangladesh

NIEUWSBRIEF

Nieuwsbrief nr 6
September 2004

VZW DAKBHANGA

Guido Gezellelaan 66
3550 Heusden-Zolder
tel. 011/42 72 05
e-mail: v.z.w.dakbhanga@tiscali.be

Deze nieuwsbrief is een uitgave van de "VZW Dakbhanga" en wordt 2x per jaar toegestuurd aan personen die de vereniging op een bepaalde manier steunen.

Overschrijven kan je op rekeningnummer:

- voor België: 735-0038595-74

ten name van VZW-Dakbhanga

- of vanuit Nederland: gironummer 9351677

ten name van VZW Dakbhanga, Langerenstraat 89E, B-3680 Maaseik-Neeroeteren - België

- of indien je een fiscaal attest wil, (min. 30 euro)

Stelimo: 456-9524181-69 met de vermelding:

"Voor Rita Meynen"

Verantwoordelijke uitgever:

Fonny Vermeyen

Langerenstraat 89E - 3680 Maaseik

Deze uitgave is i.s.m. Drukkerij Tuerlinckx Molenstede

Inhoud

2. Een woordje van Rita
5. Gedeputeerde Sonja Claes
bezoekt Bangladesh
7. Het verhaal van Zakir
8. Koffieconcert
V.z.Weetjes

Rita Meynen

Kletspletsnat Cox's Bazar, 13 augustus 2004.

Dag allemaal

Ziezo, hier is hij dan: mijn laatste babbel voor de Nieuwsbrief vanuit Bangladesh!

Er is een tijd van komen en een tijd van gaan, en ik heb het geluk gehad om 25 jaar lang hier te mogen leven en werken. Natuurlijk gaat een groot deel van mijn hart voor altijd hier blijven.

Ik hou van de mensen, en ik word nog steeds stil van hun onvoorstelbaar doorzettingsvermogen en hun innerlijke kracht, een oerkracht, om helemaal met niets opnieuw te beginnen, of om met heel weinig te leven. De overstromingen van de voorbije maanden zijn daar weer een bewijs van.

Hun gastvrijheid gaat me altijd bijblijven. Hoe weinig ze ook hebben: de bezoeker is koning en ze geven wat ze hebben. Ergens blijven slapen is de normaalste zaak van de wereld. Ik versta nu beter wat "delen" betekent, want ik ben dikwijls verlegen geweest, en ik kon heel veel van hen leren...

Als ik opnieuw mocht beginnen zou ik opnieuw hetzelfde doen, ik heb er geen spijt van en ik heb altijd veel meer gekregen dan ik heb kunnen geven.

Afscheid nemen gaat pijn doen, maar het hoort nu eenmaal bij het leven en ik ben heel dankbaar om alles wat was... Ward Bruyninckx zegde het vroeger zo mooi:

*"Afscheid nemen
is met zachte vingers
voorzichtig inpakken,
alles wat waarde heeft
om nooit meer
te vergeten..."*

Nu, ik ben mijn valies nog niet aan het pakken, want we hebben nog een paar fameus drukke maanden voor de boeg: het project draait nog op volle toeren, de laatste "survey" moet gebeuren, ook de "final evaluation" en hopen verslagen. Heel wat van onze groepen gaan blijven verder bestaan. Er lopen momenteel opleidingen voor de leden van die "community groups": we hebben het zo ver gekregen dat velen van hen voor 3 dagen in een opleidingscentrum blijven logeren. De meesten hebben nog nooit een nacht buitenshuis doorgebracht! Tijdens die opleiding komen ze stilaan los, ze stellen hun eigen bestaan in vraag, identificeren hun problemen, en zoeken samen wat ze er aan kunnen doen. Ik voel me de koning te rijk als ik die dorpsvrouwen daar zie zitten, zonder hun zwarte burka, in hun kleurige sari's, die het – soms stamelend – klaarspelen om voor een groep van 25 mensen hun mening te zeggen. We kunnen de wereld niet veranderen, maar die vele kleintjes maken toch wel één groot! Ons project wordt afgerond op 15 oktober en onze mensen zijn op zoek naar ander werk. Dus tussendoor helpen we met CV's schrijven en aanvragen invullen.

Voor onze clinics blijft er een groot vraagteken: er werd geen subsidie gevonden om die verder te doen draaien, er zijn geen voorzieningen van de regering, zoals we 3 jaar geleden hadden gehoopt... Als onze clinics dicht gaan is er daar niets meer. De mensen moeten dan veel verder reizen en veel duurere consultaties en medicatie betalen. We zijn er dus nog maar even ingevlogen en gisteren was er een eerste vergadering met de plaatselijke bevolking (vooral leidinggevende mensen) met het voorstel dat zij een comité vormen samen met een paar van onze mensen die er nu werken, en zo verder doen. De kosten gaan dan meteen stijgen, want het personeel moet betaald worden. We hebben zitten rekenen en als de Europese Unie (onze donor) ermee akkoord gaat dat het meubilair, medisch materiaal en de stock van medicamenten mag blijven, dan gaat het lukken! Consultaties, medicatie en labtesten worden duurder, maar nog stukken goedkoper dan ergens anders. We gaan dat proberen te regelen voor onze 3 "clinics", het vraagt natuurlijk heel wat gepalaver, maar het is de moeite waard. De weken gaan dus vlugger dan ooit, en ik geniet nog van elke dag me hier gegund...

De schooltjes draaien verder, al is het soms met wat trekken en stoten, maar slechte dagen heeft iedereen. Een mens leert relativeren.

In Moheskum zijn twee leerkrachten: Mahinoor en Jurmi. We hebben daar het babyklasje en het eerste en tweede leerjaar. In Dakbhanga zijn er alle klassen (babyklas tot vijfde leerjaar) en vier leerkrachten: Zakir, Mukti, Rosina en Hamid. Het is soms wat goochelen met plaatsen en klassen, maar het lukt.

Elke laatste zaterdag van de maand hebben we lerarenvergadering. Zolang ik hier ben ga ik daar natuurlijk naar toe. Er is al heel wat vooruitgang geboekt, maar er is elke maand een lange lijst om te bespreken.

De aanwezigheid van de kinderen was een probleem: de ouders zijn niet gemotiveerd om hun kinderen naar school te sturen, en houden hen regelmatig thuis om mee te helpen. Er werd beslist dat kinderen, die 4 dagen op een maand afwezig waren zonder reden, niet meer mochten komen. Om dat na te gaan doen de leerkrachten elke dag na de school huisbezoeken, hoedje af! Veel kinderen hebben dikwijls malaria, en die moetenbijlessen krijgen. Als er dan nog hopen afwezig zijn komen de leerkrachten gewoon niet rond met het programma. Dit maakt dat er minder leerlingen zijn, maar het is volhouden geblazen! Er kwamen al heel wat aanvragen om terug te mogen komen, en daarover beslist het schoolcomité. Daarmee hebben ze ook meer het gevoel dat het hun school is, en dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor de opvoeding van hun kinderen.

Aan de hygiëne werd ook wat gedaan: veel kinderen hebben nu geen andere kleren meer dan hun schooluniform en de overgrote meerderheid had luizen. Tijdens de laatste sportdag (schoolfeest) bestonden alle prijzen uit zeep, ook luizenzeep. De volgende dag zijn Hossain en zijn vrouw Piara nog eens terug gegaan om aan 40 vrouwen uit te leggen hoe ze die luizenzeep moeten gebruiken. Ik krijg jeuk als ik dit schrijf! Het was de beslissing van de leraars, maar achteraf heb ik toch gezegd dat ze volgende keer er wat plezierige speelgoedjes moeten bij doen: voor zo een stom stuk zeep zou ik niet zo hard crossen in die zon!!!

Er wordt op gehamerd dat uniformen dienen om naar school te komen en dat ze achteraf hun speelkleden moeten aantrekken... maar als je geen speelkleden hebt...

De paraplu's werden afgeschafte: kinderen konden die voor een verminderde prijs kopen om naar school te komen, zodat ze er niet doorweekt bij zaten. De ervaring leerde echter dat de paraplu's gebruikt werden door andere leden van de familie en dat de kinderen er nog steeds als verzopen katjes bij zitten. Er is nog lang geen elektriciteit in Dakbhanga en het duurt een tijdje in deze vochtigheid voor ze droog zijn. Gelukkig is het nooit koud!

Ook voor de boekentassen wordt een nieuwe oplossing gezocht: een goedkopere plastic zak, waarin de boeken niet nat worden.

Het lees- en schrijfprogramma voor volwassenen was al heel lang gepland, het kwam er maar niet van. Twee maanden geleden zijn ze van start gegaan: 13 mannen en 4 vrouwen. Dat kan (nog) niet samen! Nu, we mogen niks forceren, en héél langzaam maar zeker komt het!

Het uitzicht van de school in Dakbhanga is degelijk veranderd: er werden 500 boompjes geplant. Het is de bedoeling dat die binnen een x aantal jaren veel schaduw geven. Rond één van onze clinics heeft Hossain 5 jaar geleden al zulke bomen geplant en je kan er al aardig tussen rondlopen. Het zijn mahoniebomen en een aantal daarvan haalt het niet, die worden dan vervangen door de boompjes aan de rand. Na een paar jaar moet er uitgedund worden, en jonge bomen kunnen voor een goede prijs verkocht worden. Dat brengt dan meteen wat op voor de school.

Hamid, de leraar die vorig jaar begon, heeft voorheen in een kwekerij gewerkt en kent er wat van. Daar komt natuurlijk bij dat planten en bomen hier groeien als kolen: de vochtige warmte maakt van alles één grote broekas. Om even te illustreren: de regen komt momenteel met bakken naar beneden, het is 29 graden, de ventilator aan het plafond staat op "full speed", en ik plak... hoort er nu eenmaal bij. De elektriciteit valt regelmatig uit (al 3 keer vandaag) en dan hoop ik telkens dat het niet te lang duurt. Mijn UPS (Uninterrupted Power System – een batterij die overneemt als de stroom uitvalt) heeft de geest gegeven, dus na elke zin klik ik even op "save". Nu ja, waar zit ik?

Ik had dit net geschreven en floep, het was weer zo...

En dan zijn er onze studentjes van het zesde en zevende leerjaar, die hier bij Piara en Hossain woonden in Cox's Bazar. Begin vorig jaar zijn Piara en Hossain verhuisd naar een groter appartement omdat 5 meisjes van Dakbhanga hier in Cox's zouden verder studeren. Dit jaar kwam er nog eentje bij, en een jongen ging naar een kostschool.

Piara had dus 8 extra dochters (de 6 meisjes van Dakbhanga en ook nog Miem, dochtertje van haar broer en lti, dochter van Zakir) en het was er een groot en gezellig huishouden. De kinderen studeerden hier in Cox's Bazar, in een goede school, maar hun resultaten waren allesbehalve schitterend: de 5 meisjes mochten wel naar het zevende leerjaar, maar hun resultaten in april waren kantje-boordje. Ook Rosina en lti (zesde leerjaar) deden het niet goed. Die studentjes kosten ons zowat 40 euro per maand en per kind, alles inbegrepen, en elk jaar 3 erbij... heel veel geld voor dit land!

Na heel wat heen en weer gepraat werd er besloten om ze naar het internaat in Kuthakali te sturen. Ik ben daar zelf gaan kijken en vond het hygiënisch beneden peil, maar we wonen in Bangladesh. En ja, het is er beter dan in de dorpen... Tijdens de vergadering opteerden de 6 leerkrachten voor die school. In dat internaat zijn ze met een hele groep studenten, is er meer interactie en de leraars denken dat de wedijver ook beter gaat zijn. Hier in Cox's zaten ze in de klas met rijke kinderen die neerkeken op de "arme dorpskinderen". In juni zijn ze dan van school veranderd en tijdens de vakantie kregen ze extra bijlessen in Engels en wiskunde. Afwachten wat het worden gaat!

Bij Piara en Hossain kwam er een grote kamer leeg te staan. Piara vond het maar niets,

ze was in haar nopjes met die bende, ook al betekende het veel meer werk. Het was even aanpassen voor haar.

In de lerarenvergadering werd ook besloten dat er elk jaar 3 leerlingen mogen verder studeren. Het moet haalbaar blijven voor de VZW en bij dat eerste groepje van 5 meisjes was het toch ook een beetje de voelhorens uitsteken hoe het allemaal zou gaan.

Omdat we van de gemeente Heusden-Zolder én van de provincie Limburg al subsidie kregen voor Dakbhanga en voor Moheskum had ik maar een klein beetje hoop meer dat we nog wat extra toelage gingen krijgen voor de kinderen in de kostschool. Ik stuurde een dossier naar de Provincie en naar Heusden-Zolder met de voorzichtige vraag of ik dat mocht indienen, dat de foto's zouden volgen... Van de provincie kreeg ik dadelijk antwoord dat de eerste schijf voorbij was, maar dat ik het mocht indienen voor september. Van Heusden-Zolder geen antwoord... tot op 29 juni, de dag voor mijn verjaardag. Ik kreeg een mail van Veronique om te zeggen dat de GROS beslist had om 4000 Euro te geven voor de studenten!!! Ik sprong omhoog, ik had geen mooier verjaardagscadeau kunnen krijgen! Fantastisch, eh!!! Ik had niet gedacht dat het dossier zo zou aangenomen worden... Toch wel een zalig gevoel te weten dat het thuisfront zo achter ons staat. Nog eens héél hartelijk dank, GROS mensen!

Nu moeten we het dossier voor de provincie nog in orde maken, misschien lukt dat ook nog!

De grote kamer bij Hossain wordt nu het kantoor voor Dakbhanga. Ik durf het nog niet hardop zeggen, maar we hopen binnen dit en een maand de registratie van de NGO Dakbhanga in orde te krijgen. Het dossier werd van het ministerie naar het NGO-Bureau gestuurd, en dat zou de laatste stap moeten zijn. Het was een ongelooflijke bureaucratische procedure. De keren dat we de formulieren en brieven moesten aanpassen en veranderen zijn niet meer te tellen. In augustus 2003 dachten we dat alles in orde was, en nu zijn we een gans jaar later! Hier in Cox's Bazar werd alles ook onderzocht: National Security Intelligence en Special Branch. Een hele soep eer het dossier naar Dhaka ging. Hossain en Piara zijn dagen onderweg geweest om alles in orde te krijgen. Hossain heeft een paar dagen verlof moeten nemen (hij werkt tenslotte voor Concern) en zijn broer in Narsingdi (waarvan hij afkomstig is) moest zelfs zijn diploma's laten verifiëren, zelfs het document dat zijn vader een eigen lap grond heeft moest erbij zijn. Op alle mogelijke punten probeerden de ambtenaren om geld los te krijgen. Hier en daar was het onvermijdelijk, maar we zijn er met het minimum van af gekomen. Alle instellingen zijn hier erg corrupt en een dossier gaat niet verder als er niet betaald wordt. Ik had een lijst gemaakt van alle stappen, en had gedacht om die erbij te doen, maar je valt er gewoon bij in slaap!

Zodra de NGO geregistreerd is kan Hossain op zoek naar iemand die hier officieel voor Dakbhanga gaat werken, om alle administratieve procedures in orde te houden (en dat zijn er heel wat!), contact met de scholen te houden, bevoorrading van alle materiaal te verzorgen, vergaderingen met de schoolcomités te beleggen etc. Het moet iemand zijn met een financiële achtergrond, die ook de boekhouding kan doen.

De "Conditions of Service" voor de leraars moeten uitgewerkt worden, en er moet een "Salary scale" komen.

We kunnen dan ook ernstig gaan denken aan de bouw van de Moheskumschool. We durfden er niet aan beginnen omdat het dicht bij de grote weg ligt. Zolang de NGO niet officieel geregistreerd was kon het niet. Ik heb verschillende keren naar mijn voeten gekregen van Concern Universal omdat ze bezorgd waren dat ik bezig was met illegale activiteiten, en dat zij daardoor in moeilijkheden zouden komen. Niet dat ik het erg aan mijn hart liet komen: wat doe je nu illegaal als je kinderen helpt om te kunnen studeren en als het een privézaak is... Maar zo dachten zij er niet over.

Nu, ik ga erg opgelucht zijn als alles officieel in orde komt, dan kan het geld van de VZW ook via de bankrekening van de NGO komen en is alles glashelder en kunnen Hossain & Co hier verder doen. Al goed dat we hier een verlenging voor ons project kregen, als ik in maart was moeten vertrekken zou ik niks gerust geweest zijn!

Vorige maand kreeg ik nog eens bezoek: eerst Paul Graindorge, ook een vriend van vele jaren, en Marina & René Engelen. Ik hoef jullie niet te vertellen dat er lang en gezellig gekletst werd! We zijn allemaal samen naar Jalchatra geweest, dat is nog altijd een beetje thuis voor mij, ook naar het ziekenhuis van de Damiaanactie in Mymensingh. De vrienden van vroeger even terug

*opzoeken en - het mag allemaal gezien worden - het ziet er netjes uit en er wordt gewerkt!
Soms was het een beetje angstwekkend: het water langs de weg stond heel hoog, een paar
dagen later stond de weg naar Jalchatra onder water.*

*Hier in Cox's Bazar was het hoogtepunt voor Marina en René natuurlijk Dakbhanga. In het
dorp waren ze ook heel benieuwd om de ouders van Leen te zien! Hun verhaal komt in de
volgende nieuwsbrief.*

*René heeft ervoor gezorgd dat we een goede voorraad foto's hebben voor de nieuwsbrieven.
Hossain kreeg een digitale camera, zodat hij in de toekomst foto's kan doorsturen via email,
we moeten toch kunnen zien hoe alles verder gaat!*

*Volgende maand komen Silke en haar vriendin Greet. Ik vrees dat ik ze een beetje aan hun lot
ga moeten overlaten, want het gaat heel druk zijn in ons project. Ik zal wel wat regelen en ze
zullen hun plan wel trekken.*

En nu ben ik zo stilaan uitgebabbel.

*Achter mijn Bangladesh-hoofdstuk wordt een punt gezet, maar Dakbhanga gaat verder!
Samen met de VZW en jullie ginder, ben ik er zeker van dat we het klaarspelen om de school-
tjes draaiend te houden en om te zorgen dat sommige kinderen kunnen verder studeren. We
moeten minstens een paar leraars of leraressen klaar krijgen voor hun dorp!*

Op een goede keer ga ik nog wel eens terugkeren, Inshallah!

*Ik vermoed wel dat het verschillende jaren gaat duren. De wereld is veel kleiner geworden en
met email zijn de contacten vlug en gemakkelijk, dit wil zeggen: als er stroom is!!! Dat was
vandaag weer niet evident!*

*Nu moet ik eerlijk toegeven dat ik ook een beetje uitkijk naar mijn "nieuw leven" ginder: de
gewone sociale contacten, een gezellig terraske doen, naar een film gaan, bijkletsen met
vrienden... dingen die ik soms miste. Gelukkig heb ik nog veel vrienden en ik ga vast en
zeker niet in een gat vallen. Het wordt even aanpassen, na al die jaren in de rimboe en in
dit klimaat...*

*Na wat op adem komen en rondreizen hoop ik in Engeland werk te vinden in een hospice, om
daar dan een cursus te volgen. We zien wel.*

Erg bedankt voor jullie interesse en steun voor onze mensen hier, en voor velen: tot ziens!

Heel hartelijk,

Rita

Gedeputeerde Sonja Claes bezoekt Rita in Bangladesh.

Ieder jaar steunt de provincie Limburg een 50-tal projecten in ontwikkelingslanden. De belangrijkste voorwaarde om financiële steun te krijgen van het provinciebestuur is de aanwezigheid van een Limburger in de projecten. Als gedeputeerde van Ontwikkelings-samenwerking heeft Sonja Claes reeds enkele van die projecten bezocht om op die manier ook gefundeerde beleidsbeslissingen te kunnen nemen. In het najaar van 2003 bezocht Sonja, samen met haar medewerkster Carien Neven, de projecten van Rita Meynen in Bangladesh. Via dit kort verslag wil zij haar ervaringen met jullie delen.

Op vrijdag 24 oktober 2003 vertrokken we gepakt en gezakt naar het Oosten. Heel erg gepakt en gezakt, maar niet met een uitgebreide garderobe. Voor aangepaste kleding was op voorhand gezorgd. Wij tweeën hadden op aanraden van Rita een paar traditionele Bengaalse gewaden laten maken ter plaatse. De rest konden we ginder wel krijgen, had Rita ons verzekerd. Dus pakten we echt enkel een basispakket met wat ondergoed en onze tandenborstel in. We vertrokken toch met een klein hartje in Zaventem; we zaten namelijk 20 kg boven het toegelaten gewicht. Dat overgewicht werd veroorzaakt door de twee grote koffers DUPLO- en LEGO-blokken (geschonken door FUN Heusden-Zolder, waarvoor nogmaals onze dank). Waarschijnlijk dankzij onze beschermengel - waar Rita ons later zo dikwijls naar verwees - konden we toch vertrekken met al onze bagage.

Door een vertraging in de Frankfurtse luchthaven misten we onze aansluiting in Bahrain waardoor we 24 uren verplicht moesten verblijven in een hotel midden in de woestijn, enkel met ons rugzakje handbagage. Onze reisroute werd ondertussen danig aangepast. Dat voorspelde niet veel goeds. We dachten ondertussen dat we onze DUPLO en LEGO kwijt waren. Ook moesten we Rita verwittigen dat we zaterdagmorgen niet in de luchthaven zouden staan maar pas op zondagmorgen, hetgeen niet zo evident bleek. Gelukkig begreep de huishoudman van Rita's vriendin, Myriam (waar wij zouden logeren in Dhaka) voldoende Engels om te vermijden dat Rita 24 uur op ons zou moeten wachten in de luchthaven. Bijna 48 uren later dan gepland arriveerden we dan toch op onze eindbestemming.

Na het luxueuze sjeikenhotel in Bahrain was de confrontatie met Bangladesh op zondag-

ochtend zeer groot. Na een goed ontbijt bij Myriam, een Ierse coöperante, kregen we een rondleiding in "Oud Dhaka" waardoor we volledig werden ondergedompeld in de Bengaalse cultuur, sfeer en leefwijze. Als volleerde gids wijdde Rita ons ook in in de geschiedenis van Bangladesh met o.a. een bezoek aan een hindoeedorpje. Deze tweedaagse kennismaking met Bangladesh en al haar aspecten was zeker een meerwaarde. Met deze culturele bagage konden we (achteraf gezien) de projecten van Rita veel beter begrijpen en plaatsen in de Bengaalse context.

Dinsdag al zeer vroeg (4 dagen na ons vertrek in Heusden-Zolder) begonnen we aan onze echte missie: "Dakbhangā". Na een korte vlucht tot Chittagong volgde een iets langere autorit van 150 km, met een bedenkelijke taxi, waarvan de chauffeur (naar mijn vermoeden) nu nog altijd geen 18 is. Tijdens die autorit hebben wij die engelbewaarders waar Rita het zo vaak over had, enkele keren mogen tegenkomen, waarvoor wij nu nog steeds dankbaar zijn. *Ja Rita, je hebt gelijk, ze bestaan, daar discussiëren we hier echt niet meer over.*

Op 28 oktober begon ook de Ramadan. Na een korte verkenning van Cox's Bazar ontmoetten we 's avonds Hossain en zijn familie bij hem thuis.

Op woensdag konden we aan het grote werk beginnen: Rita's schooltjes bezoeken. 's Morgens vroeg vertrokken we met al onze LEGO en DUPLO die we al de hele tijd met veel plezier hadden meegesleept.

Om te beginnen bezochten we het eerste schooltje op de heuvel waar we kennismaakten met de kinderen en de enthousiaste leraar. Daarna begon de expeditie met het bootje naar het tweede schooltje. Na een wiskundige berekening van Hossain hoe we het gewicht in de boot veilig konden verdelen, vertrokken we voor een tweede feestelijke ontvangst in het schooltje van vzw Dakbhangā. De meegebrachte blokken braken het ijs, zowel bij de leerlingen als bij de leerkrachten.

De leerkrachten en de leerlingen hadden er alles voor gedaan om ons bezoek zo aangenaam mogelijk te maken. We ontmoetten de 5 verschillende klassen. Plezant was ook te zien dat het materiaal dat Leen Engelen en Dieter hadden meegebracht, nog steeds gebruikt werd in de klassen. Die laatste Vlaamse bezoekers hadden ook wel een grote indruk achtergelaten. Velen dachten dat ik de mama van Leen was!

Leerrijk was ook de bijeenkomst van het oudercomité. Dit comité bestond voornamelijk uit oudere mannen van het dorp. Als gedeputeerde van Gelijke Kansen was ik zeer verheugd dat Rita het klaar had gespeeld om ook 2 vrouwen hier binnen te krijgen. Wij vonden de inbreng van de twee vrouwelijke leden maar zeer beperkt. Rita kon ons echter bevestigen dat onze aanwezigheid daar een reden voor kon zijn. Hetgeen wij ook wel kunnen bevestigen. Tijdens een later bezoek aan het dispensarium ontmoetten wij opnieuw een van die vrouwen toen wel in een veel spraakzamere bui.

Na het toch wel vermoeiende bezoek aan de 2 schooltjes wachtte ons ook nog een verrassing. Op de dag van onze aankomst kreeg Rita het officiële bericht dat de schenking van de grond (waar het schooltje zou gebouwd worden) rond was. Dus konden Rita en ik diezelfde dag nog de eerste spadesteek plegen en dit onder ruime belangstelling van de plaatselijke bevolking.

Na een welgevulde dag zakten we die avond terug af naar Rita's appartement waar we de volgende dag zouden voorbereiden. Dit was echter buiten de Bengaalse toestand gerekend. Toen we uiteindelijk wegzakten in Rita's zetels viel plotseling de stroom uit. Weer een nieuwe ervaring voor ons! Op die manier beseften we dat Rita echt niet voor de gemakkelijkste weg koos in Bangladesh. Sommige mensen kunnen inderdaad wel denken dat coöperanten in het Zuiden een zalig leven leiden onder de zon. Ik kan er ondertussen over meespreken dat het hard werken is, dat men een zeer groot hart moet hebben om zich zolang voor zijn medemens in te zetten.

Nu ja, wij drieën (Rita, Carien en ik) hebben ook die avond zonder kleerscheuren maar met veel plezier en met heel wat meer levenswijzheid in onze rugzak overleefd.

De volgende dag stond er een bezoek aan 2 dispensaria op ons programma. Buiten de vzw Dakbhangā is Rita ook nog actief als coördinator van Concern Universal, een Engelse organisatie die voornamelijk bezig is met volksgezondheid zowel curatief als preventief. Ikzelf vind dit een zeer waardevol project. Volksgezondheid is een zeer belangrijk thema in een land als Bangladesh dat geconfronteerd wordt met de vele gevolgen van overbevolking. Het waardevolle aan dit project is dat het momenteel bijna volledig gedragen wordt door lokale mensen zoals Hossain. Wij weten dat het potentieel aanwezig is in Bangladesh, er zijn heel wat mensen die dit soort projecten

Gedeputeerde Sonja Claes tussen de kinderen van Bangladesh

kunnen blijven dragen. Met de Europese (en onze provinciale) financiering willen we een aantal projecten initiëren, een kans geven om te ontwikkelen, met de doelstelling dat de plaatselijke overheid dit initiatief overneemt. Toen wij vertrokken, was dit nog niet 100 % zeker dat dit het geval zou zijn. Hopelijk slagen Rita en haar medewerkers erin om de overheid ginder daarvan te overtuigen; ons hebben ze al mee als medestander in hun strijd

De laatste vrijdag liet Rita ons wat met rust. Voor de Bengalen is een vrijdag eigenlijk een rustdag, onze zondag dus. Omdat Rita dringend enkele dossiers moest bijwerken, trokken Carien en ik de stad in en vervolgens richting strand. Een aparte ervaring voor ons beide! Maar de Bengalen keken ook raar op bij het zien van die twee witten die op het strand liepen. In onze traditionele kleding waagden wij toch een stap in zee.

's Avonds werden we verwacht op de openingsreceptie van een lokale kledingwinkel: de eigenaars waren de koning te rijk. Alhoewel de winkel allesbehalve klaar was, maakten de winkeleigenaars dankbaar gebruik van onze aanwezigheid (2 "belangrijke" witten in Cox's Bazar tijdens een opening lokt heel wat volk). Van een marketingeffect gesproken!

's Zaterdags vlogen we terug naar Dhaka waar Myriam ons met open armen ontving. Op zondag was er nog wat tijd om te shoppen en om een uitgebreide evaluatie van ons bezoek te maken. We slaagden er ook nog in om een oude collega van Rita te bezoeken die in een gerenommeerde katholieke school in Dhaka werkt. We kwamen er aan midden in de eucha-

ristieviering ter gelegenheid van Allerzielen. Weer een aparte ervaring, zo'n mis in een conservatief islamitische omgeving.

Maandagmorgen terug het vliegtuig op met een klein hartje. We zouden toch graag maandagnacht aankomen in Zaventem. De terugreis begon vlot en evolueerde probleemloos tot we in Londen aankwamen. Onze beschermengel was in Bangladesh gebleven, merkten we. Weer vertraging! Per geluk bleef de schade beperkt. Uiteindelijk leverde het nog iets op. Terwijl mijn medewerkster en ik wachtten in de luchtlaven, groeide het idee om de gehandicapteninstellingen in te schakelen om mijn nieuwjaarskaart te maken (vorig jaar hebben we die van Rita gebruikt). Deze keer hadden we slechts 1 uur vertraging. Maandagavond arriveerden we terug in België met een koffer vol ervaringen, belevenissen en verhalen ...

Rita is nog geen haar veranderd, ze heeft nog altijd de bezieling en gedrevenheid van de Rita van 25 jaar geleden. Zij heeft in Bangladesh belangrijk werk geleverd. Wat me ook wel trof: Rita leidt Concern Universal met de managementtechnieken die we in onze Westerse wereld kennen maar wel met meer inspraak van de basis.

Ik hoop dat Rita, als ze terug naar België (Heusden-Zolder?) terugkeert, nog even zinvol werk kan verrichten want het is toch een prachtige vrouw! Op TV-Limburg zei ik reeds dat ze een standbeeld verdient en dat meen ik!

Sonja

Het verhaal van Zakir

Zakir is onze hoofdonderwijzer in Dakbhanga.

Hieronder stelt hij zich zelf even voor:

"Ik ben Zakir, net 40 geworden, en ik ben de headteacher van Dakbhanga. Hossain is mijn oudere broer en ik heb veel ontzag voor hem.

Sinds juli 1999 ben ik, op vraag van Hossain, in Dakbhanga komen wonen om te helpen in de school. Ik woon er nu dus 5 jaar en in die jaren is er heel wat gebeurd.

Ik mocht het bouwen van de school meemaken: van een bamboe barak verhuizen naar een echt gebouw was een hele belevenis! De school is het enige stenen gebouw in het dorp, want iedereen woont in bamboehutjes.

Het ging allemaal wel wat moeilijk: we stonden er op dat de mensen van het dorp, en voornamelijk het schoolcomité, dicht betrokken werden met de school, zodat het hun school zou worden.

De mensen van het dorp werden gevraagd om te helpen met de bakstenen en zakken cement van de rivier tot op de bouwplaats te dragen. Het was mijn taak om dat in orde te brengen samen met het schoolcomité, een heel geregeld met de nodige vertragingen...

Ik herinner me ook toen de grond moest aangehoogd worden: elk lid van het schoolcomité moest zijn deel opvullen en dat lukte niet. Hossain besliste toen dat de platen voor het dak niet konden gelegd worden voor de ophoging in orde was. Gelijk had hij!

Intussen is onze school de trots van de omgeving en er is heel wat veranderd in het dorp: de kinderen komen nu naar school in plaats van de koeien te hoeden of op het veld te werken. Ik voel me hier ook goed: de mensen in het dorp aanvaardden me en het klikt.

De gebeurtenis van december 2003 en het verblijf in het ziekenhuis van Chittagong ga ik nooit vergeten: het was een moeilijke periode. Ik zelf was er niet zo erg aan toe, maar we zijn heel bang geweest voor Amzad, onze jongere broer. Dat verhaal kenen jullie intussen.

Mijn vrouw woont nog in Narsingdi (50 km van Dhaka) omdat ze daar werkt. Onze oudste dochter, Shati, is getrouwd en heeft zelf al een zontje. Ja, ik ben grootvader!

Ziku, mijn zoon van 15 heeft pas zijn examens voor het lager secundair gedaan en was met glans geslaagd. Hij begint dus nu aan het hoger secundair. Onze jongste, Iti, ook een meisje, woonde bij mij hier in Dakbhanga, ging hier dus ook naar school en zit nu in het zesde leerjaar in Kutakhali, samen met haar vriendinnetjes van hier.

Wat ik gedaan heb voor ik naar Dakbhanga kwam? Wel, ik heb een aantal jaren in Pakistan gewerkt in de textielindustrie, maar ik had heimwee naar huis en de familie. Daarna heb ik een tijd met een babytaxi gereden, wat me toch niet zo lag en ik was blij toen Hossain me vroeg om naar hier te komen. Het is een droomjob voor mij!

Ik hou van kinderen en ben ook tamelijk handig om alle soorten klusjes op te knappen. De verantwoordelijkheid neem ik er graag bij, want ik vind het een zinvol werk. Kinderen die hier mogen studeren hebben veel betere kansen voor de toekomst.

Ik ben ook dicht betrokken bij de community groep hier in Dakbhanga: er werd al heel wat gerealiseerd en ik ben nog steeds de secretaris omdat er nog niemand van de vaders vlot kan lezen of schrijven, maar daar werken we momenteel aan.“

Over Zakir

Zakir werd geboren op 25 mei 1964. Hij is vier jaar jonger dan Hossain. De lagere school was heel dicht bij het ouderlijk huis, op 500 meter afstand. Maar klas 6 tot klas 10 was elke dag anderhalf uur heen lopen en anderhalf uur terug. Pas laat in de namiddag was hij dan weer thuis.

In 1979 deed hij examens voor het SSC (= Secondary School Certificate). Hij haalde heel goede resultaten en was primus van de klas.

Iedereen had hoge verwachtingen van hem voor de toekomst. Tijdens de examens mocht hij het uurwerk van zijn oom lenen om om te doen. Zelf kreeg hij pas zijn eerste horloge toen hij trouwde.

Twee jaar na het SSC slaagde hij toch nog voor zijn HSC (= Higher Secondary Certificate). Hij ging immers heel onregelmatig naar school en was tot over zijn oren verliefd op zijn achternicht. In plaats van te studeren ging hij steeds naar het meisje zonder dat iemand hier iets van wist. Toen hij examens moest maken ging Hossain mee. Hossain merkte dat hij er niet veel van terecht bracht en ontdekte al gauw wat het probleem was. Maar Zakir slaagde toch nog.

Hij schreef zich in bij de universiteit, maar hij maakte geen examens en verliet de universiteit.

In 1983 regelde zijn vader een huwelijk. Het paar kreeg drie kinderen. Sati, geboren in 1984, is in 2002 getrouwd en kreeg in december 2003 een eerste kindje, een zoontje. Ziku, geboren in 1990, heeft pas zijn SSC examen gedaan en was met glans geslaagd. Hij studeert in Naikhongchari, dicht bij Dakbhanga. Het derde kind, Iti, geboren in 1992, zit nu in het 6de leerjaar, in de kostschool in Kutakhali, samen met de andere kinderen van Dakbhanga. Iti kwam samen met Zakir naar Dakbhanga in 1999 en ging daar naar school.

Na zijn huwelijk begint voor Zakir een leven van 12 stielen en 13 ongelukken. Hij begon met een klein winkeltje in Narsingdi. Na een jaar ging de boel failliet en werd het winkeltje verkocht. Hossain moest de lening terug betalen want dat kon Zakir niet. Dan vertrok hij, met hulp van een vriend, naar Saoedi Arabië, om op een vissersboot te werken. Na een maand was hij alweer terug van dit avontuur. Daarna is hij naar Pakistan vertrokken om in een textiel fabriek te werken. Vanuit Pakistan stuurde hij nieuws naar zijn moeder om te melden dat hij ziek was en geen geld had om terug te komen. Hossain stuurde hem geld om de reis terug te betalen.

Hossain gaf hem dan de rest van al zijn spaargeld om een babytaxi te kopen. Ook dit was weer OK voor een paar maanden, maar in 1990 verkocht hij toch maar de babytaxi. Daarna heeft Monir hem geholpen. Monir is zijn schoonbroer, de man van Bilkis, een zus van Hossain en Zakir. Monir verschaftte hem geld

om 3 babytaxis te kopen. Zakir zou de manager worden en zelf met een babytaxi rijden. De 2 andere zou hij verhuren. Uiteindelijk, in 1998, heeft Zakir alles opnieuw verkocht. Het was een groot fiasco en Monir zag niets van zijn geld terug. Daarna heeft Zakir nog wat in een textiel fabriek in Narsingdi gewerkt.

In juli 1999 verplichtte Hossain zijn broer Zakir om naar Dakbhanga te komen!!! Omdat Zakir vroeger zo een briljante student was, was Hossain er van overtuigd dat hij een job als onderwijzer aan kon. Hij kan goed met kinderen opschieten, zo wonen bijvoorbeeld zijn kinderen bij hem en niet bij de moeder. En Zakir is ook heel handig: hij kan vanalles repareren en heeft een duidelijk doorzicht wat technische dingen betreft. Als Hossain hem destijds niet verplicht had om naar Dakbhanga te komen zou hij nu nog altijd op de dool geweest zijn...

Rita heeft dat allemaal lang niet geweten. Nu begrijpt ze ook waarom Hossain voet bij stuk hield toen Zakir in Naikhongchari wilde gaan wonen en Hossain hem toch verplichtte om in Dakbhanga te komen wonen, hij zou het immers nooit klaar hebben gespeeld om elke dag op tijd in Dakbhanga te zijn.

In 2001 is Zakir een tijd ziek geweest. Hij had last van erge rugpijn. Hij werd in Dhaka geopereerd. Voor de operatie heeft de VZW de ene helft betaald en Hossain de andere helft. Na de brutale overval in december 2003 wilde Zakir opgeven, maar Hossain zei: verder doen!!! In de Bengaalse cultuur is het namelijk zo dat een oudere broer steeds moet worden gehoorzaamd... Maar die oudere broer moet dan ook telkens opdraaien voor van alles en nog wat.

De mensen in het dorp accepteren hem nu en kijken naar hem op. En zelf doet hij het werk ook graag. Stilaan beginnen de veranderingen in het dorp hun vruchten af te werpen. Er komen steeds meer kinderen naar het schooltje in plaats van achter de koeien aan te lopen en op het veld te werken.

Zakir, bedankt voor alles wat je voor de kinderen van Dakbhanga gedaan hebt en nog steeds doet.

Koffieconcert Sanzuniek

Op zondag 7 maart jongstleden organiseerde de VZW Dakbhanga een koffieconcert in 't Kuipershof te Heusden-Zolder.

Vanaf 's middags twee uur begon de zaal langzamerhand vol te lopen. Door omstandigheden moest het vooropgestelde programma op het laatste ogenblik nog gewijzigd worden. Maar om 15.00 uur startte de groep Sanzuniek het concert. Valentijn Elsen op de piano, Peter Hellemond en Bert Ostyn op de viool en met zang van Ann Engels werd muziek gebracht als het leven zelf. Zoals ze het zelf aankondigden: "van een sprankelende majeur tot een

weemoedige mineur, van een zwoele tango uit Argentinië tot een plechtige Weense wals, van een traan van het lachen tot een traan van verdriet, van muziek in het leven tot leven in de muziek". Ze lieten het publiek genieten en lachen, schaterlachen, van harte lachen, geamuseerd glimlachen en af en toe ontroerd lachen... Klasse!

Onder een daverend applaus werd afscheid genomen van Sanzuniek en kon iedereen tijdens de pauze van een lekkere "Koffie Dakbhanga" of een andere lekkernij genieten.

Na de pauze kwam Dries Theuwissen het podium op. Met zijn zang en gitaarspel hield hij de zaal meer dan een drie kwart uur in de ban. Zijn tante Rita in Bangladesh mag trots op hem zijn. Ook van het enthousiast publiek kreeg hij, bij het verlaten van het podium, een welverdiend applaus.

Na afloop bleven nog heel veel mensen gezell

lig wat nakletsen en mocht de VZW terugkijken op een geslaagde middag.

De VZW houdt er dan ook aan om met name de bloemenzaken Casjpo en Troyka te bedanken voor hun medewerking en steun. We danken evenzo de KBC van Heusden-Centrum, het gemeentebestuur van Heusden-Zolder en Liesbeth Was en al haar vrienden en alle andere medewerkers. Zonder hun hulp was het koffieconcert niet zo goed geslaagd.

Dank u wel. Ons aller Rita keek glunderend toe vanuit Bangladesh.

V.z. Weetjes

■ Uw hulp is nog steeds, nu meer dan ooit, van harte welkom. Wij hebben de verschillende mogelijkheden hoe u ons kunt steunen nog eens op een rijtje gezet:

■ Om te storten:

1. als u **geen fiscaal attest** wenst stort dan: op rekening 735 – 0038595 – 74 ten name van VZW Dakbhanga

2. als u een **fiscaal attest** wenst, stort dan (minimum € 30,- per jaar) op rekening 456 – 9524181 – 69 ten name van STELIMO en met de duidelijke vermelding "VOOR RITA MEYNEN"

3. onze **Nederlandse** vrienden kunnen storten op gironummer 9351677 ten name van VZW Dakbhanga, Langerenstraat 89^E, B-3680 Maaseik-Neeroeteren, België.

4. Vanuit de meeste andere landen uit Europa kunt u ook rechtstreeks storten op de rekening van de **VZW Dakbhanga**, IBAN **BE16 7350 0385 9574**; code BIC **KREDBEBB**.

Op bovenstaand adres van de VZW kunt u tevens steeds terecht voor alle informatie over onze VZW, het bestellen van postkaarten of deze Nieuwsbrief. Dat kan ook per telefoon (089 56 66 59) of via E-mail v.z.w.dakbhanga@tiscali.be.

■ Een tip voor de komende eindejaarsfeesten: er zijn nog steeds wenskaarten van de VZW te verkrijgen. Met het kopen van deze kaarten steunt u ook weer ons werk. De kaarten worden voor 5 €,- (+ verzendkosten) verkocht in setjes van 2 x 4 stuks en u kunt deze bestellen op onze maatschappelijke zetel, bij de secretaris of bij de voorzitter.

■ Bij de laatste mailing hebben we meer dan 850 exemplaren van deze Nieuwsbrief verstuurd. Er kwamen toch weer een klein aantal retour als zijnde onbestelbaar. We blijven met uw hulp ons best doen om onze adreslijst zo actueel mogelijk te houden. Als uw adresgegevens veranderd zijn laat het ons dan weten. Wil u de Nieuwsbrief niet meer ontvangen of mocht u nog mensen kennen die eventueel geïnteresseerd zouden zijn in ons project, laat ons ook dat weten.

■ Ons bestuurslid Marina Gijbels heeft in juli

een bezoek gebracht aan Dakbhanga. Haar echtgenoot René schoot meer dan 2000 foto's, dus we kunnen voorlopig weer een tijdje verder met illustratiemateriaal.

■ De bestuursleden René Sneyers en Marcel Wouters moeten door omstandigheden zich terugtrekken uit het Algemeen Bestuur. Wij willen hen van harte bedanken voor hun inzet de afgelopen jaren voor onze VZW.

Door hun vertrek zijn we nu dringend op zoek naar nieuwe bestuursleden. Wie wil ons en Rita helpen in de toekomst? Stel je kandidaat of vraag naar bijkomende informatie bij de voorzitter, FonnY VermeYen, Langerenstraat 89^E, B-3680 Maaseik-Neeroeteren; T 089 56 66 59 of E-M v.z.w.dakbhanga@tiscali.be.

■ Vanaf dit nummer gaat - met hulp van Raymond Beerten, die instaat voor de vertalingen - deze Nieuwsbrief internationaal. Een engelstalige versie ervan zal digitaal worden verstuurd naar alle geïnteresseerden. We zijn druk bezig met het samenstellen van een mailinglist voor deze Nieuwsbrief. Interesse of weet u iemand die geïnteresseerd zou kunnen zijn ... laat het ons weten.